

*Sporočilo Njegove svetosti papeža Frančiška
ob Svetovnem misijonskem dnevu 2019*

Krščeni in poslani: Kristusova Cerkev poslana v svet

Dragi bratje in sestre!

Za mesec oktober 2019 sem zaprosil vso Cerkev, da poživi svojo misijonsko zavest in predanost, saj obeležujemo stoletnico Apostolskega pisma papeža Benedikta XV. *Maximim illud* (30. november 1919). Preroška daljnovidnost njegove apostolske spodbude mi je utrdila prepričanje o pomembnosti obnovitve misijonske vloge Cerkev, osvežitve njenega poslanstva oznanjevanja evangelija in svetu prinašati odrešenje umrlega in vstalega Jezusa Kristusa.

Geslo te poslanice je isto kot tema za letošnji misijonski mesec oktober: *Krščeni in poslani: Kristusova Cerkev poslana v svet*. Praznovanje tega meseca nam bo v prvi vrsti pomagalo ponovno odkriti misijonski pomen naše odločitve za vero v Jezusa Kristusa, vere, ki smo jo milostno prejeli pri krstu. Bogu pripadamo kot njegovi otroci. Naš odnos z Bogom ni zasebna stvar, ampak je vedno v povezanosti s Cerkvijo. Iz našega občestva z Bogom Očetom, Sinom in Svetim Duhom, smo skupaj s številnimi brati in sestrami rojeni v novo življenje. To Božje življenje pa ni nikakršno prodajno blago, s katerim bi lahko trgovali – tudi nima nobene povezave s prozelitizmom – ampak je bogastvo, ki ga je treba podarjati, deliti, oznanjati: to je pomen in smisel misijonstva. Zastonj smo prejeli ta dar in zastonj ga delimo (*prim. Mt 10,8*), ne da bi kogarkoli izključevali. Bog želi, da bi se vsi ljudje rešili in da bi preko služenja Cerkev, tega vesoljnega zakramenta odrešenja, vsi prišli do spoznanja resnice in doživeli njegovo usmiljenje (*prim. 1 Tim 2,4; II. Vat. koncil: Lumen Gentium, 48*).

Cerkev je poslana v svet: **Vera** v Jezusa Kristusa nam omogoča vse stvari videti v pravi luči, saj v veri gledamo na svet z Božjimi očmi in srcem. **Upanje** nam odpira večna obzorja Božjega življenja, katerega del smo tudi mi. **Ljubezen**, ki jo okušamo v zakramentih in bratski ljubezni, nas priganja, da gremo do skrajnih mej sveta (*prim. Mih 5,3; Mt 28,19; Apd 1,8; Rim 10,18*). Cerkev, ki gre do skrajnih meja, se mora nenehno in stalno misijonsko spreobračati. Koliko svetnikov, koliko vernih mož in žena nam izpričuje in kaže, da je ta neomejena odprtost, to napredovanje v milosti, resnično možno in izvedljivo, saj le-to poganja ljubezen, ki se v svojem najglobljem bistvu izkazuje kot dar, žrtvovanje in hvaležnost (*prim. 2 Kor 5,14-21*)! Človek, ki oznanja Boga, mora biti Božji človek (*prim. Apostolsko pismo Maximum illud*).

To je naloga, ki nas neposredno nagovarja: jaz sem vedno »misijon«; ti si vedno »misijon«; vsak krščeni moški in ženska je »misijon«. Človek, ki ljubi, ni nikoli pri miru: ljubezen ga žene ven iz sebe; k njej je pritegnjen in privlači druge; razdaja se drugim in plete vezi, ki podarjajo življenje. Za Božjo ljubezen ni

nihče neuporaben ali nepomemben. Vsak od nas je »misijon«, saj je vsak od nas sad Božje ljubezni. Tudi če starši zatajijo svojo ljubezen z lažmi, sovraštvom in nezvestobo, Bog nikoli ne odvzame svojega daru življenja in od vekomaj zagotavlja vsakemu od svojih otrok, da bo deležen njegovega Božjega in večnega življenja. (*prim. Ef 1,3-6*)

To življenje nam je podeljeno s krstom, ki nam podarja vero v Jezusa Kristusa, zmagovalca nad grehom in smrtjo.

Krst nas prerodi v podobo in sličnost z Bogom in nas vključi v Kristusovo telo, ki je Cerkev. V tem smislu je krst resnično potreben za odrešenje, saj nam zagotavlja, da smo vedno in povsod sinovi in hčere v Očetovi hiši in nikoli sirote, tujci ali sužnji. To, kar je v kristjanu zakramentalna stvarnost – katere vrhunec izpolnitve je Evharistija – ostaja poklicanost in zaznamovanost vsakega moža in žene v iskanju spreobrnjenja in odrešenja. Krst namreč izpolni obljubo Božjega daru, ki v svojem Sinu naredi vsakega za sina in hčer. Mi smo otroci naših naravnih staršev, toda v krstu prejmemo izvor vsega očetovstva in pravega materinstva: Kdor nima Cerkve za mater, ne more imeti Boga za očeta (*prim. sv. Ciprijan, O enotnosti Cerkve, 6*).

Naš »misijon«, je potemtakem zakoreninjen v očetovstvu Boga in materinstvu Cerkve, kajti krst vključuje poslanstvo, ki nam ga je zaupal Vstali Jezus na Veliko noč: »Kakor je Oče poslal mene, tudi jaz vas pošiljam, napolnjene s Svetim Duhom, za odrešenje sveta.« (*prim. Jn 20,19-23; Mt 28,16-20*).

To poslanstvo je del vsakega kristjana. Mi smo odgovorni, da oznanjamo ljudem njihovo poklicanost k Božji posinovljenosti, ki zagotavlja osebno dostojanstvo in resnično vrednost vsakega človeškega življenja od spočetja do naravne smrti.

Ko se danes vedno bolj razrašča sekularizem s svojo izrazito kulturo odklanjanja dejanskega Božjega očetovstva v naši zgodovini, onemogoča vsakršno resnično vesoljno bratstvo in tako ruši medsebojno spoštovanje življenja vsakega posameznika. Brez Boga Jezusa Kristusa postane vsakršna različnost grožnja, kar onemogoči vsako bratsko sprejemanje ter plodovito edinost.

Univerzalni namen odrešenja, ki nam je v Jezusu Kristusu ponujen od Boga, je vodilo Benedikta XV., da je pozval h končanju vsakršnih oblik nacionalizma in etnocentrizma, oz. prepletanja oznanjevanja evangelija z ekonomskimi in vojaškimi interesi kolonialnih sil. V svojem apostolskem pismu *Maximum illud* je papež izpostavil, da od Boga želimo vesoljno poslanstvo Cerkve zahteva preseganje izključevalnih idej o pripadnosti državam ali etničnim skupinam. Odprtost kulture in občestva odrešujoči novosti Jezusa Kristusa zahteva preseganje vsakršne nepotrebne etnične in cerkvene zaprtosti same vase. Tudi danes Cerkev potrebuje može in žene, ki v moči krsta velikodušno odgovorijo na klic in zapustijo svoj dom, družino, deželo, jezik in svojo lokalno Cerkev. Poslani so k narodom, v svet, ki še ni preobražen z zakramenti Jezusa Kristusa in njegove svete Cerkve. Z oznanjevanjem Božje besede, pričevanjem za

evangelij in veselim življenjem po Svetem Duhu, kličejo k spreobrnjenju, krščujejo in ponujajo krščansko odrešenje; to delajo v spoštovanju osebne svobode vsakega posameznika in v dialogu s kulturami in verami ljudstev, h katerim so poslani. *Missio ad gentes* (poslanstvo k narodom), ki je vedno potrebno Cerkev, tako bistveno prispeva k procesu stalnega spreobračanja vseh kristjanov. Vera v Jezusov Velikonočni dogodek, cerkveno poslanstvo, prejeta po krstu, geografski in kulturni izstop iz sebe in svojega doma, nujnost odrešenja od greha in osvoboditev od osebnega in družbenega zla – vse to zahteva misijon, poslanstvo, ki sega do skrajnih mej sveta.

Omenjena stoletnica, ki po Božji previdnosti sovпада s praznovanjem Posebne sinode Amazonskih cerkva, mi omogoča, da poudarim, kako je poslanstvo, ki nam ga je zaupal Jezus s svojim darom Duha, tudi za te dežele in njihove prebivalce, še vedno aktualno in potrebno. Prenovljene Binkošti na široko odpirajo vrata Cerkve, tako, da nobena kultura ne ostane zaprta sama vase in da nobeno ljudstvo ne bi bilo izključeno iz vesoljnega občestva v veri. Nihče ne sme ostati zaprt v svoj lastni 'jaz', v samozadostnost njegove etične in verske pripadnosti. Jezusov Velikonočni dogodek gre preko ozkih meja svetov, ver in kultur ter kliče k rasti v spoštovanju mož in žena in k vedno globljemu spreobračanju k resnici Vstalega Gospoda, ki vsem podarja resnično življenje.

Ob tem mi prihajajo na misel besede papeža Benedikta XVI., ki jih je izrekel ob začetku srečanja latinskoameriških škofov v Aparecidi, v Braziliji leta 2007. Te besede želim deliti z vami, kot da so moje: »Kakšen pomen je pravzaprav imelo za narode Latinske Amerike in Karibov sprejetje krščanske vere? Zanje je to pomenilo spoznanje in sprejetje Kristusa, nepoznanega Boga, katerega so njihovi predniki, ne da bi se tega zavedali, v svoji bogati verski tradiciji iskali. Kristus je bil tisti Odrešenik, po katerem so tihoma hrepeneli. To je tudi pomenilo, da so po krstni vodi prejeli Božje življenje, kar jih je naredilo za posvojene Božje otroke; še več, prejeli so Svetega Duha, ki je prišel, da bi oplodil njihove kulture, jih s tem očistil, ter številnim kalem in semenom, ki jih je vanje vsadila učlovečena Beseda, omogočil vzkaliti in jih tako usmeril na pot evangelija ... Božja Beseda, ki je v Jezusu Kristusu meso postala, je tudi postala zgodovina in kultura. Utopija, da bi se ponovno vrnili v čas predkolumbovskih religij, ločenih od Kristusa in vesoljne Cerkve, ne bi bil korak naprej, bil bi korak nazaj. Dejansko bi to pomenilo vrnitev v obdobje, ki bi bilo obrnjeno v zgodovinsko preteklost. (Nagovor ob začetku zasedanja, 13. maja 2007: *Insegnamenti III, 1* [2007], 855-856).

Mariji, naši Materi, zaupamo poslanstvo Cerkve. V povezanosti s svojim Sinom je od njegovega učlovečenja naprej stalno na poti. V polnosti je bila vključena v Jezusovo poslanstvo, ki je ob nogah Križanega postalo njeno lastno poslanstvo: sodelovati kot Mati Cerkve in voditi nove Božje sinove in hčere k življenju v Svetem Duhu in veri.

Rad bi zaključil z nekaj besedami o Papeških misijonskih družbah, ki so kot misijonsko orodje predlagane že v apostolskem pismu Maximum Illud. Papeške misijonske družbe služijo vesoljnosti Cerkve kot svetovno omrežje, ki povezuje ves svet; podpirajo papeža pri njegovem misijonskem delovanju z

molitvijo – ki je duša misijonov – in s prostovoljnimi darovi kristjanov pomagajo po vsem svetu. Njihov doprinos pomaga papežu pri evangelizaciji krajevnih Cerkev (*Papeška Družba za širjenje vere*), pri vzgoji lokalne duhovščine (*Papeška Družba svetega apostola Petra*), pri vzbujanju misijonske zavesti otrok po vsem svetu (*Papeška Družba misijonskega otroštva*) in pri spodbujanju misijonske razsežnosti krščanske vere (*Papeška misijonska zveza*).

Medtem ko izražam svojo podporo tem Družbam, zaupam, da bo izredni Misijonski mesec oktober 2019 v okviru mojega službovanja pripomogel k prenovi in požitvi njihovega misijonskega delovanja.

Misijonarjem in misijonarkam in vsem, ki v moči krsta na kakršen koli način sodelujejo pri poslanstvu Cerkev, iz vsega srca podeljujem svoj blagoslov.

V Vatikanu, na Binkošti, 9. junija 2019